

MISSTANKANS OFFER

ELLER

TJUGOETT-ÅRIGE YNGLINGEN

LUDVIG ÖDBERG,

på lösa misstankar anklagad och häktad för det
rysliga mordet å Öfverstinnan Sederholm, som be-
gicks Måndagsafton den 13 November 1858, klockan
6—9, i huset N:o 34 vid Mäster Samuels gata i
Stockholm.

SKILDRA DT PÅ VERS

AF

ANDERS S—R.

STOCKHOLM,

FÄDERNESLANDETS TRYCKERI, 1859.

Ludvig Ödberg.

Mörkt det var uti Novemberqvällen,
Ingen vänlig stjerna synes mer;
Himlen breder ut den dystra pellen
Öfver syndfull jord och — satan ler.

För att nya, mörka offer skörda
Afgrundens demoner ge sig ut,
Och med tankar på att stjäla, mörda
Glädja de sig nu åt stormens tjut.

Se, vid skenet af de lampor många,
Som upplysa Birgers stolta stad,
Syns en reslig man, med fingrar långa,
Ila bort att bryta vissnadt blad.

Dyster, lik ett höstmoln uti nordnen,
Går han Mäster-Samuelsgatan fram,
Och vid trettifyran — märk de orden —
Stannar han; der bor hans offerlamm.

Mörk i hågen och med djefvulsk ifver,
Och med dödens vapen väl försedd
Djerft han uppför höga trappan klifver
Till den hemska gerningen beredd.

Der i salen satt en öfverstinna,
Sederholm — snart hunnen åtti år —
Satt så nöjd och sökte sig påminna
Flydda dagars fröjd och göt en tår.

Tyst den gamla satt der helt allena,
Färdig snart att gå i grafven ner;
Och från hjertat gingo suckar rena
Till Allfadren i det ljusas sfer.

Plötsligt når ett ovant ljud dess öra —
Träffas — faller blodbestänkt och dör.
Lifvets sorl kan hon ej mera höra,
Blott de goda andars sälla chör.

Mördarn — hvem? Nej ingen kan den finna —
Plundrar derpå girigt hvad han kan
Och, förskräckt för mördad öfverstinna,
Flyr han blodig, som en biltog man.

Stor är häpna'n, stor ock allas fasa,
Då den gamlas blodbestänkta lik man ser!
Och polismän, »ordningsmännen», rasa
Öfver att ett mord så rysligt sker.

Men då ingen baneman kan träffas,
Lofvas guld åt den, upplysning ger
Uti saken, samt att offret ej skall släppas,
Äfven om man klart dess oskuld ser.

Så beslutadt. Snart en yngling häktas
Blott för några vårdslöst fällda ord
Om den mördade. Vid domstoln Ödberg jägtas
Svårt med frågor om det skedda mord.

Men med lugn och redighet han svarar
På hvar fråga han af domarn får
Samt djupt rörd sin oskuld fritt förklarar,
Dervid ögat fylls af smärtans tår.

Dock herr Ekströmer — polisens herre —
Kan ej qväfva ett misstankans frö,
Att ju Ödberg skyldig är, dess värre,
Till det mord, för hvilket han skall dö.

Och så offret många timmar plågas
Inom slutna dörr vid hvart förhör.
Det, som frågadt är af domarn, åter frågas
Och den fångnes svar till protokolls man för.

Samma lugn och samma oskuldssinne
Häktad Ödberg visar nu som förr,
Och helt redigt framstår fångens minne,
Pressadt hårdt inom inquisitionens dörr.

Men, när ensam i den dystra cellen
Han betänker våldets grymma hot,
Huru hoppets stjerna, mörk som qvällen,
Slocknat, gömd bak' moln af knot,

Och hur modren, prydd med gråa håren,
Halft förtviflad, ropar himlen an,
Att dess Ludvig, nu i unga åren,
Må bli fri och frälsas, om han kan;

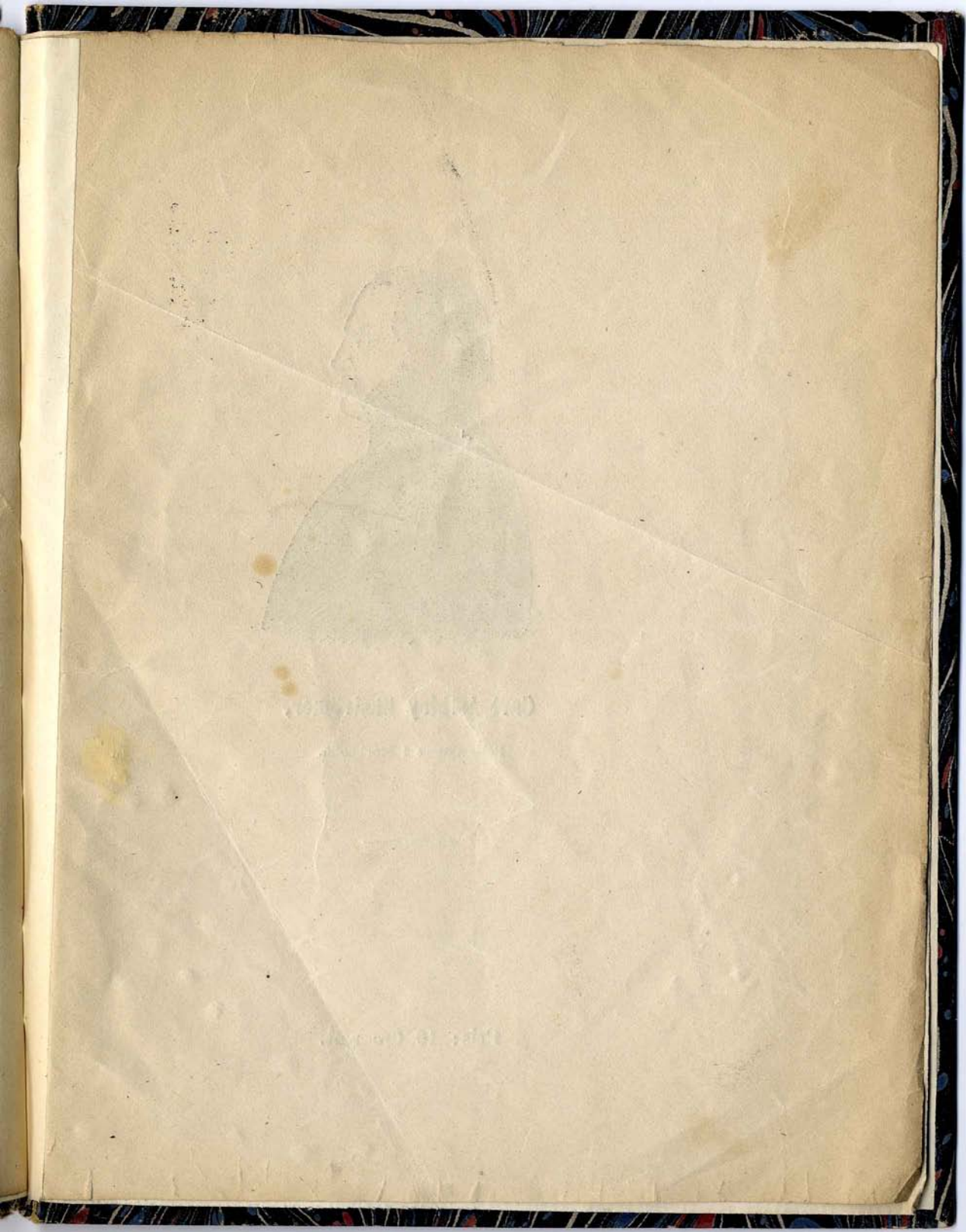
Då den arme, fattad utaf smärta,
Nästan tröstlös dignar ner och ber
Att en sannings-stråle uti domarns hjerta
Mätte tändas, gripa kring sig mer och mer,

Och att brottslingen, den sanne, rätte,
Träffad blef af samvetsrösten snart;
Ej sin lit på osedd handling sätte;
Ty hvad mörkt är, blir dock en gång klart.

Så den arme i sitt häkte beder
Till Ransakarn öfver menskors lopp.
Ja, helt visst till fången ser han neder,
Hugnar hjertat båd' med tröst och hopp.

Bönhörd blir han, ty i dagen träder
Mördarn snart med brottets stämpel på,
Och den rätte menskovännen gläder
Sig att sanningen får segra då.

Carl Asthley Ekströmer,

Polismästare i Stockholm.

Pris: 10 öre rmt.